

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ

—'Ανάθεμα τήν ώρα που με φέρανε εδώ !.. Ήλεγε και ξανάλεγε και πάλιν Ήλεγε, και αναστέναζε, και παρηγοριά δεν είχε· ο Μπόζας ο Τσελπένης, αλλόλαχης μέγας και πολλές του Παλαιού, ειδικώς μετακληθείς από τὸ χωριό του, γιατί ἦταν ἀπὸ σὸι παλαῖο κ' ἡ φάραξ του ἦταν μεγάλη.

—'Εσφιξε τὰ τσαρούχια του, τὰ γουνοτσάρουχά του, τυλιχτηκε στήν καλύπα του, φορτώθηκε πράσσα, πήρε τὸ ταγάρι του γεμάτο μπουμπότα και τυφί· και μὰ καὶ δύο, τράβηξε πεζοπορία γιά τὰ Τίσινα.

—Τοῦ γιάτ ! (Καλή μέρα).

—Καλῶς ἦρθες. Τι ζητάς·

—Εἶμαι ὁ Μπόζας ὁ Τσελπένης και με κάλεσαν ἐδῶ !..

—'Ο ἄσκαπιστής τὸν κάρταζε καλά - καλά.

—Τοῦ γιάτ ! (Καλή μέρα).

—Καλῶς ἦρθες. Τι ζητάς·

—Εἶμαι ὁ Μπόζας ὁ Τσελπένης και με κάλεσαν ἐδῶ !..

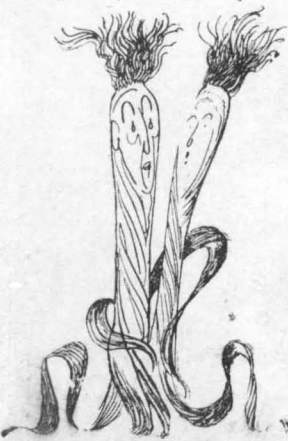
—Μὲ θυμώθηκες ;

—'Ο Μπόζας τὸν κάρταζε και τὸν ξανακάρταζε. Ἦταν ντυμένος τώρα στὰ κατάρια, με κόνινα σιροίτια και χρυσά κομπιά, γαλόνια και κεντίδια, κ' ἀπάνω στὸ κεφάλι του ἔνα εκουιλιάρι ψηλό, σάν ντερβισικο καθοῦκι, ἀπὸ πάνω κουνιόταν κ' ἀνέμιζε και σιότανε μὰ ἀλογουονοῦ !..

—Καὶ πῶς ἔγινες ἔτσι, ὀρε Μπούρδα ;

—Ἐτσι θὰ γίνης αἰῶιο και σὺ.

Καὶ κάρησε και τοῦ ἐξήγησε : Σήμερα ἦτανε μέγας και ποῦς ! Μὴν κιντίζης πὸ πᾶναν πονιλιά και καρκαζές μιά φορά και κλέβανε κρεμιμιά... Τὸν ἀγαπάνε τώρα στὸ Παλάτι και γάνω δ,τι θέλει αὐτός σ' ὀλη τῆ Σκιπετάρια ! Παράδες ἔχει δσοὺς θέλει, δόξα νάχη ὁ Ἀλλάχ ! Σαῖα μεγάλο ἔκανε. Ρούχα χρυσά φοράει. Γαλόνια με τὴ εἰσούσσουα !.. Τιμὲς και δόξες, με τὴ ζούφια !.. Τί ἄλλο πειὰ τὸ ἔμνευ ; Νὰ βοηθήση τοὺς δικούς του !.. Αὐτός ἔλα πειὰ τὰ χάρτασε !.. Κι' ἔτσι, σάν ἔχηρεψε ἡ θέσι τοῦ αλλόλαχου, θυμώθηκε τὸν Ξαδερφοῦλη του, τὸν Μπόζα τὸν Τσελπένη, και τοῦ στείλε βασιλική διαταγή :

Τότε πὸν κινηοῦσαμε φωλιές...

«Τσελπένην Μπιθικόκα

Ἐλθε ἀμέσως. Ὑπόθεσις στουδουλια και ἐπεύγουσα. Ἡ τόχη σου μεγάλη».

—Και νὰ τώρα που ἦρθες, Ξαδερφοῦλη μου, γιά νὰ διορισθῆς αλλόλαχης.

—Κι' ὁ ἄλλος, πὸν ἦτανε αλλόλαχης, τί ἔγινε ;

—Ἐκλήψε και πρᾶγματα, και δπου φύγει - φύγει ! Τώρα θὰ γίνης ἐδῶ μέσα μεγάλος ἀνθρωπος και σὺ ! Γαλόνια θὰ φορέσης !.. Σπαθιά μεγάλα και γυαλιστερά ! Χρυσά σιροίτια και κοφῶνια πλουμιστά, λοφία και παράσημα σπουρούνια και σπαλέτες !.. Χάντη, πρᾶ, ὀρε, πρᾶ !..

—'Ολα τὰ ἰπόμενε κ' ἔλα τὰ ἐβάσταξε ὁ κερκοιολῆς ὁ Μπόζας ὁ αλλόλαχης. Φόρεσε και καθοῦκι στο κεφάλι, με λοφίο ψηλό, φανταχτερό, κ' ἔγινε σάν σιαχάτρο, φόρισε και σπαλέτες, φόρεσε και

μαζοῦ σπαθί, φόρεσε και χρυσά κομπιά και κρέμασε κ' ἕνα σωρὸ παράσημα στὸ στήθος· ἄσως κρεμᾶνε ἡ γρηές τὰ χερμονιάντικα ἀχλάδια στὰ ταβάνι. Κι' ἔλα τοῦ α τὰ μασσαραλίκια, τέλος πάντων, ἐτραγόντουσαν ! Μὰ ἐκεῖνο τὸ σιενὸ τὸ πανταλόνι, ἐκεῖνο ἔδεν ἰσοκρεότανε. Σάν νὰ ἦσαν και τὰ δύο του λῶδια πιασμένα δυνατά, σφιχτά, μέσα σ' ἕνα μάγγανο ! Οὔτε νὰ περπατήση, μὰ οὔτε και νὰ κινήθῃ, οὔτε νὰ καθήση στανουροδὸι μπορεῖ πειὰ ὁ Μπόζας... Φοβόταν μὴ σιχισθῆ !.. Φοβότανε μὴ σιάση !.. Μὴν ἀνοῖξη ! Κιὰ τότε, Θεὲ μου, τί ντροπὴ ! Τι θὰ πῶν στὸ Μπιθικόκα !.. Μὰ ἐπέτελος, δὶα αὐτὰ πάνε κ' ἔρχονται, δὶα ἄλλα χωνεῖνται και δὶα θὰ τὰ συνηθίση, μὰ ἐκείνη ἡ ἐδίατας, ἐκείνη ἔνευ πὸν θὰ τὸν πεθάνη !..

Κατὰ τὰ ἄλλα - γιά νὰ ποῖμε τὴν ἀλήθεια - πέρανε καλά. Ὑπνος, φαί, μισθός και χαμερτοῦρες - δπου περνοῦσε !

—Προσοχή !..

Και ὁ στρατιώτης στεκόντουσαν σάν παλοῦνια μτροστά του. Μεγάλο κῶμο τοῦ βγάσανε τὸ καπέλο τους ὡς κάτω, ὡς τῆ γῆ, ἔξενε και Ἐδρουαῖοι. Ὑπνῶρες και ὑπνῶρες, με φορημάτα, σάν νάταν στρατηγὸι, ἔστεκαν πρόθυμοι κ' ἔτοιμοι πάντα γιά νὰ τοῦ σωρῶνουνε τὸ πάτωμα και νὰ τοῦ στρώνουν τὸ κρεββάτι. Και τί κρεββάτι ! Ὅλο ποῦτοῦλο !.. Φοβότανε στήν ἀρχὴ ὁ κ. αλλόλαχης νὰ πέση ἀπάνω νὰ κοιμηθῆ. Θαρροῦσε πὸς βουλιάζει... Ἀλλά, δὶα αὐτὰ, εἴπαμε, καιὰ και ἄγια, περιήματα και ἀπολαυστικά ! Ἀλλά ἐκεῖνο τὸ φαί ! Ἐκεῖνο τὸ φαί !.. Ἐκεῖνο θὰ τὸν πεθάνη !..

Νὰ μὴν τρώη οὔτε σκόρδο, οὔτε νιοβγαλιμένο κρεμιμιάποῦλο, οὔτε και πράσσο μ' ἀλάτι !.. Θεὲ μου, πόσο τὸ πεθᾶμησε !.. Πράσσο χοντρό, σάν τὸ χέρι του, νὰ τὸ βουτιά με στὸ ἀλάτι, και μάλιστα βαθεῖα - βαθεῖα· και μὰ στὸ κόνινο πύρι... Μὰ κόνινο πύρι πὸν νὰ ἔνευ καντῶδ. Καὶ ἐγάρτζε, νὰ τὸ δαγκωνῆ !.. Μιά δαγκωνιά μεγάλη και χορτιασπι, πὸν νὰ γεμῆθῃ ἀλόκληρο τὸ στόμα σου !.. Και πᾶλι ἐγροῖται, βαθεῖα, μέσα στὸ ἀλάτι, και μὰ ἐφροῖστος, στὸ κόνινο και καντῶδ πύρι, κ' ἔπειτα, σάν ἀναμμένο δαυλί, πᾶνιο, χροῖτ - χροῖτες, νὰ γεμῆθῃ τὸ στόμα σου μ' αὐδὸ !..

Ἀπολαυσις, Θεὲ μου !..

Ἡ νὰ τὸ πέρνη, μεγάλο, ἄσως πρέπει, και χοντρό, και νὰ τὸ κᾶνη σαλάτα ψιχα - ψιχα ! Ψιλά κομμένο, σάν τὸν καντῶ, ἔδου και βαμπακῶλοδο, ἀλάτι και πύρι κόνινο ! Βασιλικὸ φαί !.. Και νὰ βουτᾶς στὸ Ξυδῶλοῦλο και κίτρινη, ἔσθητι ἐμπωμῶτα, ψημένη στὸ μεγάλο τὸ εἰονίς.

—Ἀχ !.. πράσσα μου, πράσσα μου ἀγαπητῆ, πὸν ἔχετε και σεις λοφίο, σάν κ' ἔμνευ, πότε θὰ σᾶς ξαναῖδῶ !..

Μὰ τώρα, οὔτε μπουμπότα, οὔτε πράσσα, οὔτε σκόρδα δὲν ἔτρωγε ἐδῶ πέρα. Ἐνα ψωμὶ λευκὸ τοῦ φέρανε, ἄσπρο σάν τὸν ἀσβέστη, και και σούστες νερούλες και ἄνοστες, σάν νὰ τίς φτιάχνανε με σάχη !..

Μιά μέρα κρόφτηρες κᾶπου και στοῦμπσε κ' ἔφαγε λιγδᾶ σκόρδο με ἀλάτι. Ἡ καρδιά του ψυχοπάστηκε !.. Μὰ τί ἦταν ἐκεῖνο πὸν γίνηκε, τί ἦταν αὐτό, Θεὲ μου !.. Τὸ καλάτι ἀλόκληρο ἀναστατώθηκε και ὁ ἐξάδελφός του, ὁ ἄσκαπιστής, ὁ Σαλιῆ - Πιρίντζας - Μπούρδας, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλήθῃ με μὰ ἀσπρηρότητα, σάν νὰ ἔκανε ὁ φροχός κανένα ἔγκλημα μεγάλο :

—Σκόρδο ἔφαγες, ὀρε ἔξαδερε !..

—Ἀχ ! πράσσα μου ἀγαπητῆ, πὸν ἔχετε και σεις λοφίο σάν κ' ἔμνευ !..

Ὅλας ἡ ἐφημεριδες ἔγραφαν κ' ὁ κόσμος με ἐνδιαφέρον διάβαζε...

Φόρεσε και καθοῦκι στὸ κεφάλι, με λοφίο ψηλό...

—Ἀχ ! πράσσα μου ἀγαπητῆ, πὸν ἔχετε και σεις λοφίο σάν κ' ἔμνευ !..

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.1244,

ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1208)

—Σκόρφο με άλατι.
—Πω - λω - λω - λω, όρε ξάδερφε, τί είναι αυτό που έκανες, όρε ;
—Ίατί ; Μην είναι Ρωμαζάνι ;
—Γράνω σκόρφο στην άμμη ποτέ ;... Ούτε να τ' άκούσσινε θέλουν
εί Ευρωπαϊκά ! Ό προσβειτης της Ίταλίας, που του μωριό., παρ' ολίγο
να κανη έμετό !...
—Ί, δεν ιά τρώνε αυτοί τά σκόρφα, ξάδερφε ;
—Όχι
—Όχι !... Δεν πάνε να χαθούν !... Τότε τί θέλουν και ζούν, άφοι
δέν τρώνε σκόρφα ;...
—Μα έινε μπορούνε να τά φάνε !...
—Μά αυτοί τρώνε χελώνες !...
—Χελώνες, άμα θές, φάγε και σύ. Έτσι θα γίνης και τής μόδας,
και θα πούνε επρόδευε ο Μπόζας ο Τσελπένης ! Ό Άλλά σκόρφα, έδώ
μέσα, όχι !...
—Μπε καταδικάσθηκε να τρώνη χελώνες, όταν θέλουμε οι Ίταλοί, και
σούπες με θολοσταχη, κι αυτές με τó κουτάλι. Κι' ο Θεός γιατί τους
έβωσε τά δάχτυλα, βρε ξάδερφε ;... Για άμωφιά ; Ό μήπως είμαστε
επαρμένιο (παρாலυτικοί) να τρώμε με κουτάλια, και όχι με τά δάχτυ-
λα, για να τά γλύφουμε κατόπιν ;... Θεέ μου. Άλλά και Γερμανική !
Πώς θα καταλάβης φαγητό, άν δεν γλύφης στο τέλος και τά δάχτυ-
λά σου !...
Έπεσε να πεθάνη ο Μπόζας ο Τσελπένης από τόν καιμό του.
—Ανάθεμα τήν ώρα που με φέρανε έδώ !... κρηφασο-έναξες.
Βασίλκοι γιατροί τόν είδαν, γιατρικά τού φέρανε, ο κόσμος άνησύ-
χθηκε και ή έφημερίδες γράψαν, κι' έλος ο κόσμος με ένδιαφέρον διά-
βαζε :

«Η Α. Ε., ο Αδολφός κ. Μπόζας ο Τσελπένης, άσθενει σο-
βαρώς από ήμερών. Ό Θεός να εξάντληση έπ' αυτού τήν χάρην
του, και να θεραπεύη τήν πάθος, χάρην τής Αόλης και τής πα-
τριδος, ο έλεεκτος ούτος Άλδανός.»

Κι' ο Θεός λυπήθηκε τής έφημερίδες, λυπήθηκε και τó λαό, και έκανε
τή χάρη του, και ο Τσελπένης εσηκόθηκε.
Κάποιο κατάπλασμα από καλαμποκάλευρο, που τó είχαν για να τού
βάλουν στην κοιλιά, με κόκκινο πιπέρι, τόν...έφαγε και συνήλθε !
Άλλά δεν είχε πλέον όρεξη, δεν είχε πεία κοράγιο.
Ήταν πλέον άδύνατος σαν τή σκιά. Τώρα τó πανταλόνι τού έχο-
τανε πλατύ και μπορούσε να περπατά έλευθερώς και να καθί-ται σ' αν-
ρωπόδι. Τράβηξε λοιπόν τόν ξάδερφο, τόν Σαλή - Προέντζα -
Μπουόρα. Τόν βρήκε μέσα σέ τούρτες και γλυκίσματα ένα σωρό.
—Έλα να φας και σ' λιγάκι, ξάδερφε, τόν ειπε. Μάζ στείλαν σή-
μερα πολλά, γιατί έχομε και Μπαϊράμι. Τό λημονήσρες ;
—Δέν έχω πλέον, ξάδερφέ μου, όρεξι για τίποτε.
—Νά, πάρε λιγάκι απ' αυ' ό τόν μακαλαβά. Ξέρεις ; Έινε πρώτης
τάξως. Γεμάτος με κοκκινιάρα !...
—Μωφέ και με πράσσα να ήταν γεμάτος, δεν θέλω, ξάδερφε, να
φάω... Δεν μπορώ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΒΕΡΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1206)

πε σκυθρωπός, κρατώντας τή λύσσα του μπροστά στην ύπρη-
τρια.

—Η Μερσεντές χλώμισσε άξασφα και τόν άκολούθησε οισπη-
λη στό σαλόνι. Ο σενιόρ Άλθαρές, θέσασε τώρα πώς είχε
μπροστά του μία ένοχη, τής φώναξε άγρια:
—Γιατί χλώμισαες ; Γιατί ;...

—Έκεινη, άρχισε να τρέμη κι' άδυναίσθητα έφερε τó χέρι της
στό στήθος της για να κρύψη καλύτερα ένα γράμμα... Ό σε-
νιόρ Άλθαρές, έξω φρενών από τή ζήλια του, δεν θέλησε να
πει.Ή από καμιά άλλη απόδειξι. Έκεινο τó γράμμα είχε
προδώσει τίς άπιστίες της. Κι' ουδριάζοντας σαν θηρίο, τήν άρ-
πάξε από τó λαιμό και τή έσφιξε με δύναμι, ώπου ένοιωσε τó
σώμα της άμορφης Μερσεντές να παραλύη μέσα στά ματωμένα
χέρια του... Έπειτα, άσρες τó πτώμα να κυλίση πάνω σ' τόν πά-
τωμα κι' έσκυψε άνασαινώντας θραεία και πήρε από τó στήθος
της άμορφης νεκρής τó ένοχο γράμμα.

Ό σενιόρ Άλθαρές τότε, με τά μάτια γουρλωμένα από τή
φρίκη, διάβασε τά έξής:

«Ξένονος, τó άπόγευμα θα σάς στείλω τή βέρα σας. Κώλψηα τó
ράγιαμα προσεχτικά κι' έτσι ο σείνός σας δεν θα καταλάβη τίποτε.
Προξέ, χρυσόχοος.»

Ό σενιόρ Άλθαρές τότε κατάλαβε γιατί είχε χλωμίσει ή
γυναίκα του, μά ήταν πεία άργα. Τήν είχε πνίξει με τά ίδια του
τά χέρια !...

Μά τί κομικό ποί ήταν εκείνο τó γράμμα ! Τί κομικό !... Ό
σενιόρ Άλθαρές έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο, παράφανο, άτε-
λειωτο, γέλιο τρελλό.

Ό εσφνική αποκάλυψις τής αλήθειας τόν έκανε να χάση τά
λογικά του. Καί σήμερα, όπως σάς ειπα, θρίοκεται στο φρενο-
κομείο τής Άγίας Άνας, λίγο πιο έξω απ' τή Μαδρίτη.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1230)

—Μή μ' άγγιξέτε !... Δέν βλέπετε λοιπόν πως είμαι ένας καταδικα-
σμένος ; Έδώ και λίγες μέρες δραπέτευσα από τó λεπροκομείο τού
Σάν Πάμπλο... Έινε μά άτ.λειστη ιστορία ή ζωή μου. Δέν έχω τώρα
καιρό να σάς διηγηθώ. Ξέρω πως με κληγούν για να με πιά-
σουν. Μά έγώ έλπίζω να φτάσω γρήγορα στή Άμμα. Έχω να κανο-
νίσω κάτι λογαριασμούς με τόν καλύτερο φίλο μου που έγινε και φί-
λος τής άμορφης γυναίκας μου. Κι' ώστόσο μου είχε άρισθίη πως
θα τήν σεβόταν και θα τήν προσπάτευε... «Καράχος, μου κάποτε
μά χάζι ; Δανείστε μου ένα περιστροφό...
«Κι' έγώ τότε, δίχως να μπορώ να προσέω λέξη, έδωσα στόν άν-
θρωπο που μου είχε σούσε τή ζωή, τó περιστροφό μου, άν και ήξερα
τί τó ήθελε... Ό λεπρός τότε έκανε ν' άνοιξη τά χέρια του για να
μ' άγκαλιάσει από τά χέρια του, μά γρήγορα τά ξανάκλεισε με ένα
στεναγόμο πέρας και με μία βραχνή και σαρκιμένη φωνή μου έλεε :

— Έύχαριστώ, «Καράχος... Άδύτη είναι ή μόνη χάρη που δεν τήν
κάνεται κανείς...
Και χάζηκε πάμ μέσα στο σκοτάδι τού παρθένου δάσους.
Ό Πιέρο Μαυάι ήπε ακόμη ένα ούσανό και ύστερα επρόσθεσε :
— Από τότε δεν ξανάνοιξα να γίνεται λόγος γι' αυτό τó λεπρό...
Μη έχω πάντα ένα βάρος στή συνείδησί μου, γιατί τούδωσα τó πι-
στόλι. Και γι' αυτό πίνω τόσο άλκοόλ... Για να ξεχάσω !...
ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΛΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1219)

τρομαγμένος. Ό νεκρός ήταν...ό μυστηριώδης κύριος, με τόν όποιον
είχα κουνενιάσει τó βράδι τής προηγούμενης ήμέρας !...

Και τότε κατάλαβα για ή τó πρόσωπο εκείνο μου ήταν γνωστό !...

Κρύος ιδρώς με περιέλουσε.
—Από τί πέθανε ; ρώτησε μία κυρία, πούλαγνε, καθισμένη κοντά
στο φέρετρο.

—Από κακοήθη πυρετό... Όλη τή βδομάδα ή αν άνασθητος σιό
κρεβάτι... Συγχωρήθηκε χ θ έ σ τ ο μ ε σ η μ έ ρ ι !...

—Χθές τó μεσημέρι !... φώναζε. Δέν είναι δυνατόν αυτό, άφοι χ θ έ σ
τ ό β ρ ά δ υ τόν είλα σ' ένα τραπέζι και κουνενιάσαμε μαζί υσός ώρες !...

Ό κυρία με κούταξε τρομαγμένη, σαν να είχε μπροστά της έναν
τρελλό.

Και ή αλήθεια είναι δ'ι ένοιωθα τó μυαλό μου να σωείη !...

Είχα κουνενιάσει λοιπόν με τó φάντασμα τού Όστράν ;

IBAN KOYPIPIN

ΟΙ «ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ»

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1242)

αίματος, γιατί τά παιδιά που έκαναν θα τά βάραινε μία τρομερή κλη-
ρονομική και θα γίνονταν άνωταχισμένα. Τού άνεστερ μάλιστα
τήν περίπτωσι τού Τσαρέβιτς, που έπασσε από τή φοβερή αιμοφιλία.

Κι' έτσι ο Λαγκέρ άναγκάσθηκε να χωρήη από τή άναπημένη
του γυναίκα, μά δεν έπαυε να τή λατρεύη και να ύποφέρει από τó
χωρισμό της.

Ότόσο ή μεταγγίσις τού αίματος είναι μά από τίς πιο ήρωικές
πράξεις τού ανθρώπου. Κρίμα μόνον ότι κι' αυτήν, στην εποχή μας,
άρχισαν να τήν έμπορεύονται. Κι' έτσι, με λίγα λεφτά, μπορείτε να
άγοράσετε δυο αίμα θέλετε. Οι έμποροι τού αίματος είναι πρόθυμοι
να σάς τó πουλήσουν και μάλιστα σέ τμή είκοσάρια...
ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΙΑΝΤΙΕ

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1205)

άφήσουν πίσω μοναχό του, πώς έτσι θα τώθελε κι' αυτός. Τό
Ίβιο κάναν ή γυναίκας με τήν Χάιδα. Πάντα κούταζαν να φέ-
γυαινε με τρόπο, να τήν άφήνουνε μόνονη, άμα ήταν κάπου έ-
κεί κοντά ο Φώτος. Έτσι τó χωριό φαινότανε να ξερη κάτι που
εί Ιδιοι δεν είχαν άκόμα ξεχωρίσει. Ό Φώτος άκουσε κάποια
φορά έλαφρές περπατησιές μπροστά του, σ' ένα μικρό γούρισμα
του δρόμου, που σκέπααν πυκνοί όρνιοι.

—Χάιδα, έσύ ίσαι ; φώναξε.
—Ναί, άπελογήθη μία γλυκειά, μά δυνατή και σταθερή φωνή
σαν άγορίσα.

—Στάσου να πάμε ανάμεσα ! Ξαναείπε ο Φώτος.

Τ' άλαφρά πατήματα άράωσαν μπροστά κι' ανάμεσα από
τά άλλα πρόβαλε ή μορφή τής νέας, φωτισμένη μ' ένα χαμύ-
γελο παράδεινο, γεμάτο άθελη πρόκληση μά και σκληρή από
τά πλιν άπόκρισι σ' εκείνον που θα ξεγελούσε ή πρόκλησί της.

Ήτανε σά να τούλεγε : «Έδώ είμαι. Τί με θέλεις ;»
(Άκούσθει)